

PROLOG I

2005

”Har de satt fast sån där skit nu igen?” Anker smällde upp framdörren och sträckte ut en arm över framrutan. ”Man ser ju inte ett piss i vinkeln där de har satt den.”

”Får jag gissa?” muttrade Hardy från baksätet. Han tittade på klistermärket som Anker viftade med.

”Jaha, en ny variant”, fortsatte han. ”*Polishusets tre musketörer*. Kollegerna inne i Huset har banne mig blivit påhittiga.”

”De är bara avundsjuka för att vi tre jobbar så bra ihop, Hardy”, sa Carl från förarsätet. ”Men kolla där borta.” Han pekade mot andra sidan gatan. ”Kolla på de två snubbarna som står i nischen. Han till vänster, är inte det knivmannen som vi letar efter?”

Hardy lutade sig fram mellan de andra två i framsätet. ”Nej, det är hans bror. Men i så fall kommer han säkert snart.”

”Om vi är de tre musketörerna så är jag fan inte Aramis, den skenhelige jäveln, fastän jag är minst av oss”, sa Anker torrt.

Carl ruskade på huvudet. ”Varför inte, gamle gosse? Aramis var visst lite av en charmör också.”

”Nej, det var den där store, han som söp”, inflikade Hardy. ”Så det borde vara jag då.”

De småskrattade i framsätet. Det kvinnliga könet och Hardy, det var en avdelning för sig.

”Lägg av. Tror ni inte att jag känner mig själv”, stönade Hardy. ”Kvinnor! Man blir ju galen på dem.”

”Har du verkligen något att klaga över?” frågade Anker. ”Minna är ju en riktig pudding.”

Carl tittade nerför gatan och låtsades som ingenting. Det var inte första gången som Anker uttryckte Carls tankar på pricken.

”Ja, det är hon, och det vet hon om.”

Nu kom det skrik från trottoaren på andra sidan, och Hardy vevade ner rutan en bit. ”Jag är trött på att Minna flörtar med allt och alla, även med er två.”

Anker vände sig om mot honom. ”Äh, Hardy, din lille fjant, ni har det väl bra. Inte som jag och Elisabeth. Jag tror i alla fall att jag snart kommer att behöva låna en soffa hos en god vän.”

”Du vet väl att du alltid är välkommen hem till mig, Anker?” frågade Carl.

”Eller till oss”, tillade Hardy.

Anker vinkade mot baksätet och kramade Carls axel med handen. ”Tack, kamrater, vad mycket hjärterum det finns!”

”Jag tror att snubben kommer nu”, sa Hardy.

”Det är ju för fan hans tjej. Fast du har kanske aldrig har sett en kvinna med byxor på”, retades Anker.

”Men du, Carl”, fortsatte Anker. ”Hur länge sen är det egentligen du och Vigga separerade? Ska ni inte skilja er snart?”

Carl kvävde ett flin. Vigga var den märkligaste varelsen i världen. Ingen man med en gnutta förnuft i behåll skulle kunna påstå att Vigga var någon man höll ihop med livet ut. Men att bara släppa henne helt var ändå inte ett alternativ.

”Hoppas du att det ska bli fritt fram för dig, Anker, eller vadå?” sa Carl. ”Eller har du något annat på gång?”

Anker log ett snett leende. ”Alltid! Jag har träffat någon, och det är verkligen en vild tjej. Full av överraskningar. Du känner väl till typen?”

Carl nickade. Överraskningar var även Viggas specialitet.

Anker blinkade med ena ögat. ”Den här har i alla fall vett nog att komma med erbjudanden som en man inte kan tacka nej till. Om jag inte aktar mig kommer hon att bli min död.”

Hardy skakade på huvudet åt honom och öppnade dörren. Det var något som hade fångat hans uppmärksamhet.

Jaså minsann! tänkte Carl. Just den upplysningen var ny, men så var det varje gång de tre hade ett jobbpas ihop. Den enda skillnaden mellan dem och tre tonåringar med bulor i byxorna var åldern. Inget annat team i polishuset trivdes så bra i varandras sällskap, det var ett som var säkert.

”Hon låter farlig och väldigt spännande. Vem är hon, Anker?” frågade Carl.

Han satt och drömde sig bort en stund, som om han redan befann sig i paradiset, alldeles intill trädet med förbjuden frukt.

Så fyrade han av det där leendet som fick de flesta kvinnor att sänka garden.

”Det vet du väl, Carl!”

Och så blev det plötsligt fart på Hardy.

”Kom igen, killar, nu har vi honom”, ropade han medan han sprang i full fart över vägen.

PROLOG II

LÖRDAG 26 DECEMBER 2020

”Vågar du upprepa det du sa nyss, Eddie? Vågar du det, din mes?”

Eddie Jansen slog ner blicken för att inte provocera mannen, men kom ändå inte undan slaget.

”Vi hade en tydlig överenskommelse, eller hur? Vad sägs om att hålla den?” sa mannen, medan tjtutet i Eddies ena öra blev allt starkare.

Eddie nickade försiktigt. Han hoppades verkligen att det dolde hans förtvivlan, för det sista han ville var att bli osams med ledarna och deras ställföreträdare, mannen med olikfärgade ögon som satt mittemot honom.

Han måste hålla överenskommelsen med dem, sa mannen, som om Eddie inte visste det. Saken var ju den att han var så illa tvungen, annars kunde det gå riktigt illa.

Den jävla överenskommelsen!

I årtal hade han varit förblindad av omfattningen av mutorna, vilket inte var så konstigt. Hans lön som brottsutredare på polisen i Rotterdam var som en droppe i havet jämfört med vad de här mäktiga männen hade erbjudit honom för hans tjänster och upplysningar. Så Eddie slog till, och precis som väntat blev det lättförtjänta pengar, som han genast omsatte till ett behagligare liv, presenter till sin älskade och senare deras dotter, räntor på sommarstugan och avbetalningar på båten och bilarna. Från

och med då var det definitivt slut med att oroa sig för ekonomin och grubbla om nätterna.

Men så kom ändå räkenskapens dag. Naturligtvis gjorde den det.

Han hade flera gånger tvekat inför uppgiften som mannen mitt emot honom nu krävde skulle slutföras. För jämfört med allt annat så var den obestridligt kompromisslös och mycket våldsam. Och även om han sannerligen hade varit ouppmärksam och slarvig under årens lopp, så hade ju tiden ramlat på, och hans arbetsgivares krav verkade ha blivit mindre. Vad hade det egentligen funnits att vara orolig för?

Eddie försökte få händerna att sluta darra. Var problemet i själva verket att han med tiden hade tappat modet att göra det han blev beordrad att göra? Men det var ingen idé, det kunde kosta honom allt.

Han tog ett djupt andetag och nästan viskade med blicken i golvet. ”Vi... nej, en gång till. JAG lovar att jag ska komma åt honom. Det blir precis som vi har kommit överens om, lita på det.”

I samma stund som han tittade upp såg han rakt in i en pistolmytning, som i nästa ögonblick trycktes mot hans panna.

Den store mannen höll pistolen i ett stadigt grepp och rörde inte en min, men rösten var iskall. ”Det här uppdraget har väntat på dig i tretton år, och så är du inte redo när våra varor dyker upp i en resväska på mannens vind. Och nu berättar du så där helt apropå att mannen är anhållen och just nu sitter i den danska polisens häkte. Fattar du ens hur jävla allvarligt det blir för oss allihop om han plötsligt börjar snacka?”

”Ja, men...” Klickljudet från avtryckaren som trycktes ända ner fick Eddies kropp att spritta till.

Mannen skrattade. ”Jadu, Eddie, vilken chock, va? Som när en dödsdömd kines har ställt sig på knä bredvid andra som väntar på nackskottet och den stackaren i ren chock hoppar till av skottet som dödar den bredvid. Nej, det är säkert inte så

trevligt att tänka på, men du skulle kunna bli en av dem, Eddie, så allvarligt är det faktiskt. För du kan lita på att om vi en vacker dag är i samma situation som nu så kommer det att ligga en kula i trumman, fattar du? Så ta nu för helvete och visa oss vad du går för, vi vågar inte ta några risker med vad Carl Mørck vet och vad han kan tänkas hitta på.”

Eddie tittade ut genom fönstret ner över Schiedam och Louis Raemaekersstraat som låg i mörker och där trafikljuset under höghuset slog om till grönt. Om några minuter skulle hans fru Femke stå här uppe i lägenheten med deras lilla troll efter att ha varit hos sin gamla kollega Siri hela dagen. Femke skulle le mot hans gäst, och efteråt skulle hon fråga Eddie vem det var som kom så sent. Men den delen av hans liv fick hon absolut inte bli inblandad i.

”Ja, självklart! Det är uppfattat.” Han nickade och föste försiktigt bort pistolpipan från ansiktet. ”Jag kontaktar danskarna redan i kväll.”

KAPITEL I

LÖRDAG–SÖNDAG 26–27 DECEMBER 2020

CARL

Just nu var Carl i ett skick som kändes som när oskuldens dis på ett så småsint sätt lättade från barnaåren, då när det begav sig. När han för första gången plötsligt lärde sig att se allting lite för tydligt och känna att lögner sved. Eller som när en orättvisa brände sig fast på kinden efter en oförtjänt örfl. Som i ungdomen, när kärlek inte blev besvarad, eller senare i vuxenlivet, när flickvännens oförutsedda svek tornade upp sig över en.

Carl mindes alla de här känslorna i samma ögonblick som den kollega som han uppskattade mest, våldsrötelns chef Marcus Jacobsen, tryckte handbojorna kring hans handleder, och dessutom spände dem lite hårdare än nödvändigt. Och ännu hårdare när de släpade bort honom från Mona och knuffade in honom i den väntande polisbilen, medan hon gestikulerade uppifrån trappan att han inte var ensam i det här.

En klen tröst.

Och inte blev det bättre när polisen i framsätet sa åt chauffören att han inte skulle köra till polishuset utan direkt till Västra fängelset.

”Hallå, nej, vad gör ni? Det är inte rätt det här. Varför kör ni mig inte till säkerhetsavdelningen i polishuset?” frågade han utan att få något svar. Han hörde bara mummel från framsätet, och Marcus Jacobsens namn nämndes flera gånger.

Carl lutade sig försiktigt fram mot framsätena så att handbojorna bakom ryggen inte skulle stoppa blodcirkulationen. Nu var det uppenbart att trots att han hade jobbat som en iller i polishuset i flera decennier och klarat upp svåra och nästan omöjliga fall, så kunde han från och med nu inte räkna med någon som helst uppbackning från sina kolleger.

Fast vad hade han egentligen hoppats på?

Hur många gånger hade han inte själv eskorterat en anhållen ut till den där tröstlösa kolossen till fängelse? Och hur många gånger hade inte den anhållne i baksätet gråtfärdigt försökt försvara sig på vägen dit på alla möjliga vis? Med oskuld, ånger, en familj som lämnades ensam, och givetvis varje gång gjort det förgäves. Alla som blev anhållna fick helt enkelt finna sig i att bli förnedrade och förödmjukade fram till häktningsförhandlingen. Och han ledsagade ju aldrig de här brottslingarna för att agera själasörjare. I det skedet i processen var man skyldig tills motsatsen hade bevisats.

Så medan polisbilen denna annandag jul 2020 rullade fram på iskalla och mörka gator med girlanger och julhjärtan som inte längre hade någon funktion, försökte Carl föreställa sig vilket försvar han själv skulle kunna komma med i den här situationen.

Vad är det ens jag ska försvara mig mot? tänkte han. Han blev anhållen precis när de hade klarat upp fallet Sisle Park och befriat Gordon. Men vad hade han gjort sig skyldig till med tanke på att det hade gått så här långt? Oviljan att ta sig an de där mordet som utfördes med spikpistol? Naiviteten ifråga om sin kollega Anker Høyers förehavanden? Hans misstankar om att Anker knarkade? Att han var så dumsnäll att han förvarade resväskan åt honom utan att fråga vad den innehöll? Att han struntade i att den stod i så många år på vinden utan att han skänkte den så mycket som en tanke? En resväska som visade sig vara proppfull med tunga droger och en ansenlig mängd kontanter i olika valutor. Herre Jesus, om han bara hade brutit

upp den innan andra kom åt den och själv kunnat lämna in den. Det var ju närmast en dödssynd att leva i den löjligt blinda tron att när det kom till kritan så skulle ingen misstänka att han, den trogne brottsutredaren, kunde göra något brottsligt. Han visste helt enkelt inte vad han skulle kunna försvara sig med, bara att kollegerna i bilen inte skulle orka lyssna på oskuldskörlningar eller sorgen över att familjen nu lämnades åt sitt öde, varför skulle de göra det? De ville bara höra om ånger, medgivanden och ruese, men det fick de inte. Så Carl sa ingenting när de körde in genom fängelseporten och sedan eskorterade honom mot en vinterblek och trött fångvaktare i inskrivningen.

Anhållningsordern som en av poliserna lämnade över studerades noga genom matta glasögon, och sedan tittade fångvaktaren upp och konstaterade korthugget att det inte fanns något krav på isolering, vilket verkade förvåna honom, eftersom det handlade om en högprofilerad polis.

Även Carl blev överraskad. Ingen isolering, vad menade karln?

”Men hallå”, sa han. ”Jag slår vad om att jag har burat in många av dem som sitter här i dag. Och därför...”

”Du får det jag har att erbjuda”, avbröt fångvaktaren.

Det bådade verkligen inte gott, och det gjorde inte heller det faktum att Carls kolleger lät bli att nicka adjö när han leddes vidare och ombads klä av sig.

Den torre fångvaktaren som skötte kroppsvisitationen tittade på Carl med samma sorts förakt som Marcus Jacobsen gjorde när han läste upp den anhållnes rättigheter för honom.

”Jahaja, ser man på! Den högaktade Carl Mørck, ser man på”, upprepade mannen och kastade hans kläder i en hög. ”Det finns nog en och annan där ute i flygeln som kommer att bli väldigt glad för det här. Du ska nog åtminstone inte räkna med att det finns en enda intagen på den här inrättningen som skulle vilja vara i dina skor”, fortsatte han och tryckte några plagg i hans armar.

Trots att Carl hade förutsett det här påverkade orden honom ändå mer än vad som var nyttigt för honom. Han hade eventuellt väntat sig att något slags sagoport skulle öppna sig mot en lösning. Men vad fan hände med den?

Och när han leddes vidare genom välbekanta smala och färglösa korridorer och in genom flagnande gallerväggar till östra flygelns imponerande virrvarr av trappor, räcken, säkerhetsnät och ett otal celldörrar och rakt mot cell 437, försvann det sista skyddande pansarlagret kring honom, och han började svettas. Här insåg han på allvar att om han hade kvar en naiv rest av rättvisekänsla inom sig, så skulle den alldeles strax försvinna när den tunga dörren smällde igen bakom honom med ett oåterkalleligt klick.

Carl svepte med blicken över den stora, sterila fängelseflygeln med sina kalla lampor innan han leddes in i cellen och nyckeln vreds runt på andra sidan dörren. Han hade givetvis sett en massa fängelseceller under årens lopp, men aldrig förut hade en svart, smal madrass som den framför honom varit HANS säng. Där fick han försöka finna ro utan att ha Mona bredvid sig. Där skulle han i morgon bitti inte bli väckt av att hans dotter hejdlöst störtade sig över honom, och där skulle han inte vakna med hopp om att när den nya dagen grydde så kunde den bara föra något gott med sig.

Carl mönstrade den skamfilade, grå anslagstavlan ovanför sängen och läste vad en tidigare fånge hade skrivit med bläckpenna och vid det här laget halvt utsuddade bokstäver.

Bara deprimerande budskap, inga små ljus i mörkret.

Han hade precis fallit i något slags sömn efter att under större delen av natten ha försökt analysera sig fram till vad som skulle hända nu, när det bankade på dörren och en grov mansröst ropade att man nog fan visste vem han var och garanterat skulle komma åt honom. Sedan tystnade rösten, uppenbarligen med god hjälp av ett par vakter som föste bort den aggressiva mannen.

Men orden var oåterkalleliga:

”Vi ska nog komma åt dig, snutjäväl.”

Carl hävde sig upp på armbågarna och tog ett djupt andetag. Då var trakasserierna alltså igång, verkligheten härinne blev tydlig. ”Komma åt” betydde ”döda”. ”Snutjäväl” att han dessutom förtjänade det. Från och med nu var det inget mindre än livsfarligt att vara han. Han svalde klumpen i halsen och tänkte på alla gånger som det hade gått illa för en fängslad polis. Nu hoppades han att han skulle få en offentlig försvarare som kunde få bort honom från skottlinjen. Antingen genom att han försattes på fri fot efter häktningsförhandlingen eller genom att han placerades i skyddsisolering, vilket han som fängslad polis borde ha rätt till.

Förutom det måste han på något sätt se till att få prata med Rose, Assad och kanske även Gordon, om den stackaren inte var för drabbad av de våldsamma händelserna över julen, då han var oerhört nära att bli avrättad av seriemörderskan Sisle Park efter att ha suttit inspärrad i flera dagar. De tre måste jobba på med hans fall och ta reda på vad som hade hänt i spikpistolsfallet, nu när saker och ting plötsligt hade tagit sådan hiskelig fart. Och slutligen var det helt avgörande att Mona i egenskap av psykolog i polishuset fick rätt att besöka honom oftare än vad som var brukligt för nära anhöriga.

Grunden för den samling fall som åtalet mot honom skulle bygga på låg femton år tillbaka i tiden. Huvudvittnet alias den huvudanklagade, hans gamle kollega Anker Høyer, avled ju på Amager 2007, och vid samma tillfälle blev deras andra kollega, Hardy Henningsen, invalidiserad efter ett skott i ryggen. Så vem skulle kunna vittna förutom den tredje inblandade i skott-dramat, nämligen han själv? Skulle Hardy kunna göra det? Ville han göra det? Var han ens på Carls sida?

Carl sjönk bakåt på den tunna madrassen och kände hur tung hjälplösheten var. Skitfall, det var vad det var, och allting pekade mot Anker Høyer, som en gång i tiden var en mycket god vän och kollega. Hade det inte varit för honom skulle han

inte ligga här, det var han övertygad om. Anker var den sortens polis som inte såg sig själv i samma roll resten av livet som Carl och Hardy, det förstod de redan på den tiden. Anker hade ambitioner, och för honom kom Anker och Ankers behov alltid först. Det var därför frun kastade ut honom, det var därför han jämt letade efter något som kunde hjälpa honom att klättra på samhällsstegen. För Anker var det lika med att komma över pengar, mycket pengar. Varför insåg Carl inte att det kunde bli ett problem? Men att Anker skulle vara korrumperad och medskyldig till knarkhandel och sådant som var ännu värre, det trodde han faktiskt aldrig. Inte heller att Anker skulle dö i det där rucklet på Amager. Och nu låg han själv här misstänkt för att vara Ankers medbrottsling. Uppriktigt sagt mindes han nästan inte ett skit av det som hände då.

Han önskade mer innerligt än någonsin förut att hans gamle vän Hardy hade suttit bredvid honom nu så att de tillsammans kunde försöka förstå och reda ut vad som egentligen hände i det så kallade "spikpistolsfallet" 2007. Carl suckade igen, för han visste ju mycket väl. Det var bara önskedrömmar, eftersom den förlamade Hardy just nu var på en flera månader lång alternativ och säkert verkningslös rehabilitering i Schweiz. Hur skulle han kunna komma in i bilden?

Under de följande timmarna ställde han mödosamt upp alla fragment från det förflutna och försökte sätta ihop dem. Vilken idiot han hade varit, tänkte han när han såg dem uppradade så här. Han hade haft Ankers tjuvgods undangömt i en resväska på vinden. Han och Hardy hade låtit sig lockas ut till Amager och inte låtsats om Ankers avvikande beteende. Efteråt hade han struntat i att gräva i händelserna. Bilmekanikerna som blev dödade med en spikpistol i Sorø, precis som farbrodern Georg Madsen, den gamle mannen på Amager. Han hade struntat i att intressera sig tillräckligt mycket för vad offren som fick skallen genomborrad av en spik egentligen hade gjort med tanke på att deras liv slutade så eländigt.

Carl fäste blicken på en fläck i taket medan han radade upp sina ursäkter. Först och främst att Ankers död och Hardys svåra handikapp nästan tog kål på honom, med två efterföljande sammanbrott och ett skenande posttraumatiskt stressyndrom, som han förstås inte ville kännas vid. Därefter en förbannad godtrogenhet som inte alls var lik honom.

På söndagsmorgonen blev Carl skjutsad in till stan och placerad i tingsrättens cell klockan 8:30 efter en eländig natt. Och bara en kvart innan rätten skulle samlas leddes han upp till ett sidorum där hans okända försvarare väntade.

Carl suckade när han såg mannen. En hastig blick på hans slitna, gröna lodenrock och orakade ansikte räckte för att fastställa att Carl inte kunde hoppas på att hjälpen skulle komma från det hållet. En sådan där offentlig försvarare som verkar ha gett upp en lysande karriär som stjärnadvokat av den där sorten som figurerar i dåliga teveserier och får juridikstudenter att tro att det är det som väntar dem efter universitetet.

Fast vad kunde man å andra sidan begära? Utbudet av lediga och supermotiverade advokater var nog inte så stort på tredjedag jul, och en söndag till på köpet.

”Har min fru blivit underrättad om att jag är den förste som ska in på häktningsförhandling i dag?”

Advokaten ryckte på axlarna. ”Jag vet faktiskt inte, det verkar nästan som om det bestämdes alldeles nyss.” Han slätade till sitt glansiga hår. ”Adam Bang var namnet”, sa han och tog Carl i hand. ”Jag har mina två yngsta som är tre och fem hos mig den här helgen, så jag var tvungen att truga min syster att komma över och passa dem först. Så du får ursäkta mitt yttre.” Han försökte rätta till sin sneda slipsknut lite. ”Jag hann faktiskt inte ens duscha.”

Det var förmildrande att han erkände det.

I salen där häkttingsförhandlingen hölls kunde Carl med en enda blick konstatera att ingen av hans närstående eller vänner från avdelning Q var på plats. Däremot var det fullt med journalister från Köpenhamns tidningar, och dessutom alla poliser som var med när han blev anhållen, däribland säkert också de från OPA, Oberoende polisansvarsnämnden, som skulle sköta den fortsatta utredningen eftersom bedömningen var att Carl hade begått de här olagligheterna i tjänsten, precis som Anker Høyer. Carl sökte efter några vänligt sinnade ansikten på åskådarnas svarta stolar men hittade bara ett, och det var poliskommissarie Bente Hansen. Hon fångade Carls blick och nickade kort mot honom med ett försiktigt leende, men han slog skamset ner blicken. Tänk att hon var där för honom, det var verkligen rörande. Han kanske borde berätta för Rose att Q-teamet nog kunde räkna med en hjälpande hand därifrån.

”Vad i helvete är det som händer egentligen?” viskade han till sin försvarare. ”Vad gör journalisterna här? De där murvlarna ska bara ut ur salen snabbt som ögat. Vet du hur de har fått reda på att jag är anhållen?”

Carl vände sig om mot Marcus Jacobsen, som satt bakom honom på den första bänkraden med åhörare. ”Är det här ditt verk, Marcus?” frågade han och nickade mot journalisterna, som redan satt och klottrade.

Väldsrotelns chef skakade på huvudet. ”Nej, tyvärr är det nog djungeltrumman. Informationen kommer tydligen från Västra fängelset, så det får man naturligtvis beklaga.” Han kunde inte ens förmå sig att se honom i ögonen eller säga hans namn. Det var lika iskallt som om det flöt issörja i salen. Carl hade aldrig sett besvikelse lysa så starkt.

Men Carl lät honom inte komma undan. ”Jaså! Och varför i helvete lät ni mig inte sitta i polishuset i natt då, så hade vi sluppit den här cirkusen?”

Chefen vände sig mot ”Spårhunden”, narkotikaavdelningens

chef Leif Lassen, som satt bredvid honom och viskade något i hans öra.

”Därför att häktet på Polititorvet bara är för utlännningar numera”, sa han kort när de äntligen fick ögonkontakt.

Det var andra gången på ett dygn som Carl hade kunnat klippa till honom.

Sedan kom åklagaren in och satte sig, och han hade definitivt hunnit med sin morgondusch, för det svävade en väldoft kring honom som var som en pust från Magasin du Nords parfymavdelning.

Domaren som kom in och satte sig på podiet medan alla i salen reste sig var precis som försvararen och åklagaren helt okänd för Carl.

Därefter blev det en kort process. Åklagaren var torr som grus en sommardag och rabblade upp häktningsframställan som om det var danska rapmästerskapet. Carl hann inte mer än läsa om vad det stod om häktning uppe på den stora planschen på väggen till höger i salen förrän framställan om själva anhängandet var överstökad. Hans försvarare reste sig ganska långsamt och sträckte på ryggen så myndigt som hans skrynkliga rock tillät och begärde att journalisterna skulle lämna salen och att förhandlingen skulle ske bakom lyckta dörrar. Domaren satt en stund och iakttog först honom och sedan Carl, varefter han skakade på huvudet, som om de hade begärt champagne och en skål med kaviar, men till slut kungjorde han ändå att det rådde namnförbud, varefter journalisterna reste sig och lämnade salen. Som väntat kom det högljudda protester bland de hungriga reportrarna. Hur kunde man kräva namnförbud när namnet redan florerade i stan, och vad skulle det vara för nytta med att de blev utslängda? Låg det inte i den misstänktes intresse att någon bevakade fallet ärligt och objektivt?

Men det hjälpte inte. Med hänsyn till den högprofilerade polisens säkerhet kunde det inte bli på något annat sätt.

Carl nickade uppskattande mot domaren, och därefter lade

åklagaren med tydlig röst fram punkter som fick Carl att spärra upp ögonen. Anklagelseakten mot honom inbegrep mord eller medverkan till mord, korruption, stöld och narkotikahandel, och Carl förstod ingenting, trots att var och en av misstankarna följdes av en motivering. Han tittade bakom sig på våldsrotelns chef, som tog in allt med kyla i blicken.

Carl skakade på huvudet och böjde sig mot sin försvarare. ”Det är lögn från början till slut, allting är grovt förvanskat”, viskade han, men försvararen viftade med handen och bad honom vara tyst så att han kunde koncentrera sig på ordalydelsen.

”Min klient förnekar brott på samtliga punkter”, sa försvararen till slut, utan att först ha konfererat med Carl. Men så långt var de på samma våglängd. Självfallet förnekade han brott. Han klappade försiktigt försvararen på axeln så att våldsrotelns chef skulle se det tydligt, varpå han blev häktad i fyra veckor.

Mörkret hopade sig ovanför honom. Redan hälften av de uppräknade anklagelserna skulle ge minst fem års fängelse, och om misstankarna inte blev motbevisade skulle häktningen bli förlängd flera gånger om.

Han sneglade återigen på planschen på väggen, där det framgick att åtskilliga stycken i rättegångsbalkens paragraf 762 var tillämpliga på de här anklagelserna.

Carl satt i klistret.